

Anne

– Alem-i Sır · 13 Mayıs 2012

Anne!

Sen, aylarca karnında taşıyan
Evlâdın olarak dünyaya getiren
Besleyip, severek bizi büyüten
Cennet ayaklarının altında, anne!

Her nefesin, sesin bize hayat veren
Ayaklarının üstünde sallayıp uyutan
Geceleri ninni söyleyen, o sendin anne!
Gece, gündüz başımızda bekleyen, anne!

Biz senin kucağında uyurken
Sen uyuyamaz, bizi beklerdin
Biz ağlar sen olurdun tedirgin
Acıktın mı, deyip emziren, anne!

Altımızı temizleyip, bizi yıkayan
Evlâdım, yavrum, deyip bağrına basan
Saymakla bitmez senin yaptıkların
Biz karşılığını nasıl öderiz bunların, anne!

Anne! Anneciğim! Şimdi sen yoksun
Bu mübarek gecede, sen cennettesin
Özledim nefesini, ninni söyleyişini...
Başımı koyduğum o dizlerini, anne!

Göğsüne yaslanıp senin, o kalp atışlarını
Her atışı bir; Sevgi! Sevgi! Diye çarpan sesini
Şimdi, ben muhtacım bunlara inan ki...
Sensiz yaşamak çok zor, neredesin anne?

Geçen gün, mezarına geldim ben
O güzel mezar taşına bakarken
Üzerindeki o güllerini sularken

Seslendin bana "sağ ol yavrum" dedin, anne!

Öyle tatlı ve sıcaktı ki, senin sesin
Sanki yanı başımda, benimleydin
Tutup ellerinden senin, öpebilseydim
İnan seni, çok ama çok özledim, anne!

Dertlerim çok kiminle paylaşayım
İçimdeki dertleri, kime dökeyim
Yine senden bir ses geldi, işittim dedin
Neden, hıçkırıklarla doluydu o senin anne?

Bir daha geldiğimde, sana dert yanmayacağım
Çünkü senin üzülüp, ağladığını hissediyorum
Sen rahat uyu, yerin nur mekânın cennet olsun
Evlâdından bir (Fatıha!) sana, Allah Rahmet eylesin, anne!

Alem-i Sır